

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Вітаємо вас!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ти б мені все одно не повірила!

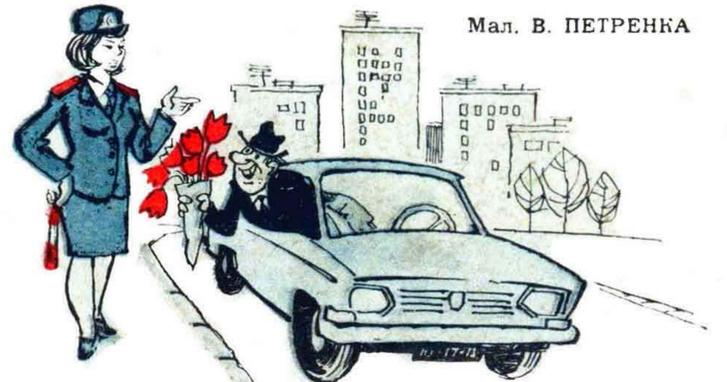
Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Золота рибко! Допоможи купити книгу «Смачна і поживна їжа».

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— Будь ласка, ваші права.
— Вибачте, але спершу мій чоловічий обов'язок!

БЕРЕЗЕНЬ

1978

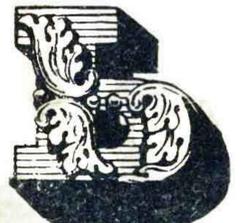
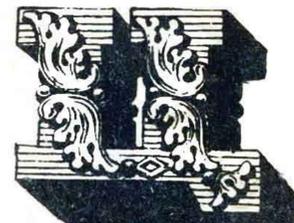
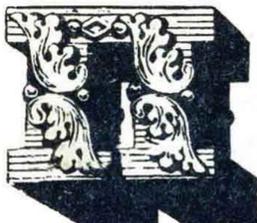
Київ

Зі святом, жінки мої любі і милі,
Вітання вам шлю в найніжнішому стилі:
Завзяті, невтомні,
І щедрі, і скромні,
Достойні усякої шани й хвали...
Низький вам уклін! Здоровенькі були!
Від щирого серця
вашого ПЕРЦЯ.

Виходить з січня 1977 р.

№ 5 (1023)

Ціна номера 20 коп.

Надія ПУЧКОВСЬКА, Герой Соціалістичної Праці, член-кореспондент Академії медичних наук СРСР, професор, директор Українського науково-дослідного інституту очних хвороб і тканинної терапії ім. академіка Філатова.

Євгенія КУЧЕРЕНКО, Герой Соціалістичної Праці, кандидат педагогічних наук, учителька Львівської середньої школи № 74.

Ганна СІРА, Герой Соціалістичної Праці, бригадир штукатурів тресту «Київськбуд» № 4.

Тетяна СТРИЖАК, кавалер ордена Леніна, комбайнер колгоспу ім. Карла Маркса Каховського району Херсонської області.

Ірина ДЕРІУГІНА, абсолютна чемпіонка СРСР і світу з художньої гімнастики.

Софія РОТАРУ, народна артистка УРСР.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Телеграфне Агентство Перця

ЗДРАСТУЙ, ВЕСНО!

КОРЕСПОНДЕНТИ ТАП ПОВІДОМЛЯЮТЬ...

...з БОГУСЛАВА Київської області. Радо зустрічають прихід весни жителі цього чудового міста, розташованого на берегах мальовничої Росі. Особливо нетерплячі щодня бігають до річки з термометрами, щоб довідатися, на скільки градусів потеплішала во-

да за останню добу. Скоро, вже зовсім скоро можна буде прийти сюди з милом та мочалою і добряче вимитися, не морочачи голову керівникам райпобуткомбінату запитанням: чому не діє міська лазня?

...з ДОНЕЦЬКА. Весна — найкраща пора для ремонту квартир. Сотні донецчан, з ентузіазмом готуючись до цієї нелегкої, але приємної процедури, цікавляться: де можна дістати шпалери для стін, оскільки у господарських магазинах їх вибір чомусь зменшився? Постійний відвідувач коруптну ТАП у Донецьку В. П. Кононченко пояснює:

«Шпалери в необмеженій кількості відпускаються по бульвару Шкільному, 4, в тушешному гастрономі, дирекція котрого уподобала їх як обгортковий папір для масла і ковбаси, полипшучи тим самим естетику торгівлі. Я особисто як давній покупець гастроному вже маю триста метрів високоякісних шпалер».

...зі СТАРОЇ ЦАРИЧАНКИ НА Одещині. Юні конструктори Білгород-Дністровського району невдовзі проведуть тут щорічні традиційні змагання мініатюрних моделей суден на підводних крилах. Як і в попередні роки,

змагання відбудуться у зручному, наповненому талими та дощовими водами котловані, виритому облміжколгоспбудом під фундамент нової сільської школи.

...з БАРВІНКІВСЬКОГО району Харківської області. Широко розлилася по селу Мечбиловому річка Бритай, затопивши городи та оселі колгоспників. У зв'язку з цим трест «Дніпроканалбуд» (саме він, розпочавши понад рік тому споруджувати тут залізобетон-

ний міст, засипав русло ріки й на тому припинив роботи) забезпечив жителів села необхідною кількістю моторних і парусних човнів для внутрісільського сполучення. Люди висловили дирекції тресту щире подяку за турботу про них.

А диття без носа...

Цікаво, чи у вас таке бувало? Ото задумуєш собі, плануєш зробити щось одне, і раптом трапляється якась придибенція — і ти вже змушений робити цілком інше. У мене, наприклад, подібне не раз траплялось. І цього разу так сталося.

Давно вже збирався я поїхати в Іваничі, що на Волині, та написати дещо позитивне під рубрику «Наші кращі люди трудящі». Адже там немало таких. Недарма ж Іваничівський район з багатьох показників сільськогосподарського виробництва веде перед в області, за що заслужено одержує всілякі перехідні та неперехідні відзнаки.

Отож, нарешті, вибрав вільний час і зібрався у дорогу. Вже навіть поклав у портфель електробритву та зубну щітку. Залишилось тільки дати домашнім вказівки, як мають газдувати, поки мене не буде. Коли раптом приносять мені відразу три листи. І всі — з Іваничів. І всі, як на гріх, не про багатьох «наших кращих», а лише про одного і — «не кращого». Конкретніше — про Івана Яковича Кривенчука, який обіймає посаду директора міжколгоспного комбінату комунального господарства.

Самі розумієте, що первісний задум довелося відкласти. Та не в цьому, врешті, суть справи. Це, як той казав, передмова до суті. А сама суть у тому, що багато малосимпатичних дій Івана Яковича, про які писали автори листів, виявились правдою. Правда те, що директор разом з деякими своїми підлеглими свого часу фіктивно списав вагон лісоматеріалу.

Правда й те, що в комбінаті розтринькували облицювальну плитку, яка, за свідченням директора, відпущалась «за принципом взаємовиручки».

І те правда, що племінник директора Степан Кривенчук, який працював тут на посаді інженера, спекулював цеглою, а наближений до директора завідувачий складом (він же й голова профкому) Георгій Кучер продавав наліво плитку та штахети. Лише після відповідного представлення з нарсуду їх було звільнено... за власним бажанням.

І те не брехня, що три з половиною тонни бензину, які мали бути в наявності, кудись випарувались.

Та й те правда, що взагалі в обліку та у відпуску будматеріалів тут не дотримували елементарного порядку.

І те правда, що Іван Якович у розмовах з під-

леглими буває дуже мало схожим на дипломата, а простіше кажучи, не стримує себе у виразах. А це великою мірою посприяло тому, що за плинністю кадрів комбінат майже не має собі пари в районі.

Та, врешті-решт, і не в цьому головна суть нашої розмови. Бо про всі ці діяння І. Я. Кривенчука, раніше чи пізніше, ставало відомо відповідним організаціям та установам, яким належить наглядати та контролювати. І вони, з більшою чи меншою рішучістю, реагували на це.

Мене зацікавило ось що: невже І. Я. Кривенчук (а заодно вже й підпорядкований йому комбінат), окрім вищеперелічених справ, нічим більше не

ці два роки в селах району, мабуть, збудовано з двісті нових будинків колгоспників.

— Та більше! — зауважили співрозмовники. А з них лише два будинки на рахунок й совітського комунального комбінату, який, власне, для цього був створений! При такій «плекорції» шабашникові поки що нема чого панікувати.

— І все ж таки не розумію, — змушений був признатися я, — чому ви, Іване Яковичу, не виконуєте своїх функцій, а беретесь у той же час не за свої справи? І як дивляться на це неподобство ті, хто вами керує? А, до речі, хто вами керує?

— Не знаю...

— Як то не знаєте?! — А так... З одного боку, керує облкомунгосп, з іншого — обласне управління сільського господарства, ще з іншого — райвиконком, а ще з іншого — райсільгоспуправління.

— Ні, зачекайте, так ми запутаємось. Давайте по порядку. Хто вам плани затверджує? — Облкомунгосп... Але фінансові звіти, баланси здаємо в облсільгоспуправління...

— Ні, ні, стривайте, — не давав я себе заплутати. — Ну, хто вам фондує матеріали?

— У тім-то й річ... Облкомунгосп дає фонди, але лише на цеглу, бутвий камінь та шифер. А все інше, зокрема, цемент, бензин, автомашини, іншу техніку, одержуємо через райвиконком та його сільгоспуправління. А там кажуть: збудуй автостанцію, збудуй клуб, збудуй дванадцятиквартирний будинок у райцентрі — тоді дамо матеріали й техніку... А не бажаш, то бувай здоровий. Отак і набираємо план. А вже до будинків колгоспників, до колодязів і тому подібного просто руки не доходять.

займався? Чей же дещо робив? А що, власне, він повинен був робити? От саме це й видалось мені суттєвим.

Не будучи фахівцем у питаннях діяльності міжколгоспних комбінатів, я змушений був звернутися до спеціальної літератури: примірного статуту, інструкції, положень, роз'яснень, різних форм звітності і т. п.

Дослідження показали, що перед міжколгоспними комунальними комбінатами (на Волині вони, до речі, були створені одними з перших в республіці) було поставлено дуже благородні завдання: споруджувати для колгоспників індивідуальні будинки (щоб відбити розмаїтні шабашників), господарські будівлі, колодязі, тротуари в селах, плоти, лазні, пральні, готелі, перукарні, а також ремонтувати індивідуальні будинки та приміщення, завозити паливо і таке інше.

Озброївшись теоретично, я запитав у Івана Яковича, що саме зробив ввирений йому комбінат у 1977 році. Виявилось: будував дванадцятиквартирний будинок, ще особняк у Іваничах, а ще автостанцію і два класи в Іваничівській школі, а ще клуб у колгоспі ім. Держинського, а ще проводили ремонт у різних організаціях райцентру... От наче й усе...

— Стривайте, — не стримався я, — це все, звичайно, потрібно, але ж то не ваші функції. А колгоспникам ви щось будували?

— Будували, — знітився Іван Якович. — Дві хати... в селі Заболотцях... Почали їх у 1975 році, і в сімдесят шостому будували, а вже наприкінці сімдесят сьомого одну навіть викінчили.

Отакеньки! За два з гаком роки звели неповних два будинки. До речі, згодом у розмові з керівниками району я висловив припущення, що за

Руки, мається на увазі, робочі. Їх уже на це не вистачає.

В обласних управліннях сільського господарства та комунального господарства мені розтлумачили, що в Іваничівському міжколгоспному комбінаті кепські справи насамперед тому, що кепсько останнім часом керує І. Я. Кривенчук. Та виявилось, однак: і кращі комбінати, які плани виконують, також більше займаються тим, що їм не приписано. І плани виконують переважно не будівництвом та ремонтом помешкань колгоспників, а торгівлею будівельними матеріалами.

А от щодо подвійного (як мінімум) підпорядкування — це факт. Одні спеціалісти мені пояснювали: інакше не можна, бо міжколгоспні комбінати — це дітська рад колгоспів, тому ними керує облсільгоспуправління, але оскільки це все-таки комунальники, то ними має правувати облкомунгосп. Інші спеціалісти твердили, що, звичайно, було б краще, коли б керував та опікувався, та фонди спускав, та матеріалами забезпечував хтось один. Бо коли керують два відомства, то кожне вболіває лише наполовину. І відповідають так само — напів.

Мені ж мимоволі згадалось бабусине: де багато господинь, там хата неметена. Або й зовсім драматичне: де багато нянчок, там дитина без носа.

І все-таки ця невесела історія мене (щоправда, чисто суб'єктивно) дещо втішила. Бо, отже, не в мене одного так трапляється, що задумуєш собі, плануєш щось одне, а виходить зовсім інше.

О. КРУКОВЕЦЬ, спец. кор. Перця.

Волинська область.

Мал. М. ЛИТВИНА

— А я для вас дзеркало достав...

Помиляється той, хто твердить, ніби всі моди приходять до нас із-за кордону. І нащо далеко ходити за прикладами?! Нещодавно я сам став основоположником нової моди.

Іду, значить, вулицею, в руці збірку Миколи Сома тримаю. І анітрохи не думаю про наслідки.

А іншого дня бачу одну, дві, три людини, які прогулюються з Миколою Сомом. На третій день майже півміста дефілює з книгами: тут і Цицерон, і Межелайтіс, і Драч, і Новиченко.

І розмова з того часу у місті точилася тільки про книги — хто що носить.

— Люба, де ти брала цього Дюренматта?

— А він щойно надійшов у продаж.

— Невже? Дуже симпатичний! Скільки друківаних аркушів?

МОДА

ГУМОРЕСКА

— Десять з гаком.

— Чудово! Це мій розмір. Ану, покажи, де його друкували... О, це моя улюблена друкарня! Там прекрасно видають. І обкладинка до того ж коленкорова.

— А мене ця обкладинка трошки старить.

— Та ти що!

— Мені це всі говорять. А взагалі я віддаю перевагу суперобкладинкам.

— Ну, це дуже дорого. Я суперобкладинки беру лише на ви-

хід... Дивись-дивись, як о-он пішла — в одній руці Апулей, в іншій Антокольський. Ніякого смаку!

— До того ж Антокольський явно з чужого плеча. Не вміють підібрати книгу зі смаком. Ось дівчина іде. Бачиш? У міні-спідниці, з Тагором. Хіба це не кошунство?

— Та вона просто стилига. Серед таких ще й скнари трапляються. Удає з себе бозна-що, а виявляється, що книгу цю взяла у бібліотеці. А я бібліотечну книгу ніколи б не взяла на вулицю.

Треба все ж таки мати почуття власної гідності!

— А чому ти носиш таку товстезну книгу?

— Хочу схуднути.

— То для цього краще Дюма-батька носити. Повне зібрання творів.

— Годі жартувати. Я мрію Буніна дістати. Кажуть, що на Заході він у моді.

— Одна моя приятелька вже більше року його носить. У неї чоловік плаває і все імпортне привозить.

— Щаслива твоя приятелька...

...Однак мода з часом змінюється. Чув я, що чоловіки тепер будуть ходити з пустими руками, а жінки — з господарськими сумками. І ця мода теж, між іншим, не з Парижа...

Олександр КУЛИЧ.

Одеса.

Чаплинка — райцентр, невеличкий за кількістю населення. У ньому здебільшого одноповерхові будиночки, прями вулички, в кінці яких одразу ж починається рівний і, здається, безмежний аж до горизонту, степ.

Коли ви вперше прибули до Чаплинки, то не радимо одразу поспішати, скажімо, до робітничої їдальні № 3 відділу робітничого постачання ПМК-117 «Укрводбуду», як це легковажно зробили ми. Бо тут вас пригостять таким обідом, після якого ви довго відчуватимете голод. Коли ми особисто з'ясували, чим це пояснити, то виявилось, що в гороховому супові не вистачало навіть мінімальної норми — 76 калорій, а в печені по-домашньому — 104.

Якщо ж вам захочеться поповнити свої калорії, і ви після цієї їдальні попрямуєте у «Вареничню», то тут вас можуть пригостити учорашнім борщем й позавчорашніми варениками. Правда, трохи підігрітими.

Марна справа мчати після цього до «Шашличної». Шашликів тут не буває, а котлети, за свідченням завсідників цього закладу, можна їсти без хліба, бо вони повністю скомпоновані з нього.

Є в Чаплинці ще один харчозаклад — це буфет авто-

рійчук. — Робітників звільнили тому, що немає матеріалів. А люди до нас ідуть і йдуть. Замовляти віконні і дверні блоки, веранди, паркани...

Так само порожньо на цьому ж комбінаті у вулканізаційному, електрозварювальному та бетонному цехах. Немає матеріалів.

Та, власне, й директора ніби немає. Бо Г. С. Ногайцев, який обіймає цю посаду, живе за двадцять і сім кілометрів в Асканії Новій. На комбінаті буває так само рідко, як необхідні матеріали.

Порожньо на стадіоні і в спортивному залі. Спортсменів у Чаплинці лишилося стільки, що їх можна порахувати на пальцях.

Зате багато у райцентрі пішоходів. Річ у тім, що по Чаплинці не ходить жодний автобус. А, між іншим, давно міг би ходити, якби райвиконком розпорядився зробити на майбутніх зупинках потрібні, згідно з правилами безпеки руху, заїжджі «нишені», після чого автотранспортники й пустили б кільцевий.

Багато у Чаплинці води. Особливо тієї, що б'є джерелом з-під землі на розі вулиць Леніна і Франка. Тут кілька місяців тому продріявилася водопровідна труба,

З олівцем по Чаплинці

станції. Однак і тут вам запропонують черстві пиріжки з м'ясом і печиво, невідомо якої давнини. Чаю, не кажучи вже про гарячі страви, тут не буває.

Подорожуючи з порожніми шлунками по Чаплинці, ви можете помітити, що порожньо або напівпорожньо не тільки в харчозакладах, а й у новому Будинку культури. Тут кілька хлопців можуть грати, розкурюючи їдучі цигарки, в більярд. Не можна, однак, сказати, що в Будинку культури не влаштовуються лекції, вечори художньої самодіяльності, тематичні вечори чи інші культурні заходи. Влаштовуються. Але настільки нецікаво і незмістовно, що в залі, як правило, порожньо.

У місцеву перукарню мало хто ходить з тієї причини, що в ній тупі бритви, ножниці та машинки. Погострити їх не тільки у Чаплинці, а навіть в обласному центрі — гостра проблема.

— Гостра проблема й цвяхи, підметки, — каже швець Рижиков. — Немає гуми для підметок, клею.

У столярному цеху райпобуткомбінату нерухомо стоять високопродуктивні деревообробні верстати.

— Тут працювало двадцять п'ять чоловік, а залишився один. Я ж — майстер над ним, — розповідає А. О. Анд-

яку ніяк не спроможеться залатати директор комбінату комунальних підприємств І. М. Кулаківський.

Дуже багато у власному користуванні тутешніх жителів газових ламп. Тримують їх, звісно, для того, щоб світити, оскільки райцентр часто-густо поринає в птьму.

— Лінія ледве на стовпах тримається, — витлумачує причину начальник Чаплинського району електромереж В. Л. Харченко. — Падають трухляві стовпи, рветься дріт. Нових стовпів для заміни непридатних нам не дають.

І нарешті, багато, надзвичайно багато в центрі селища квітів. До пізньої осені тут така краса, яку описати олівцем важко. Її творці — усе населення, натхненники і організатори — перший секретар райкому партії Г. С. Кожем'якін та голова виконкому селищної Ради В. П. Козачок. Помилуватися цією красою, повчитися благоустрою, впорядкуванню приїжджають делегації не тільки з Херсонської, а й з інших областей. Це — дуже добре. Але ж не квітами одними повинен жити райцентр.

З олівцем подорожували, записували і малювали М. ПАЛЬЧИК та С. ГЕРАСИМЧУК. Херсонська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Дивно, такий товстий лід, а комірник провалився.
— Видно, багато хапонув цього разу.

До редакції влетів захеканий чоловік з сердитими очима.

— Скрипите? Пишете? А того не бачите, що людина гине?!

— Яка людина? Що? Де? — підхопилися ми.

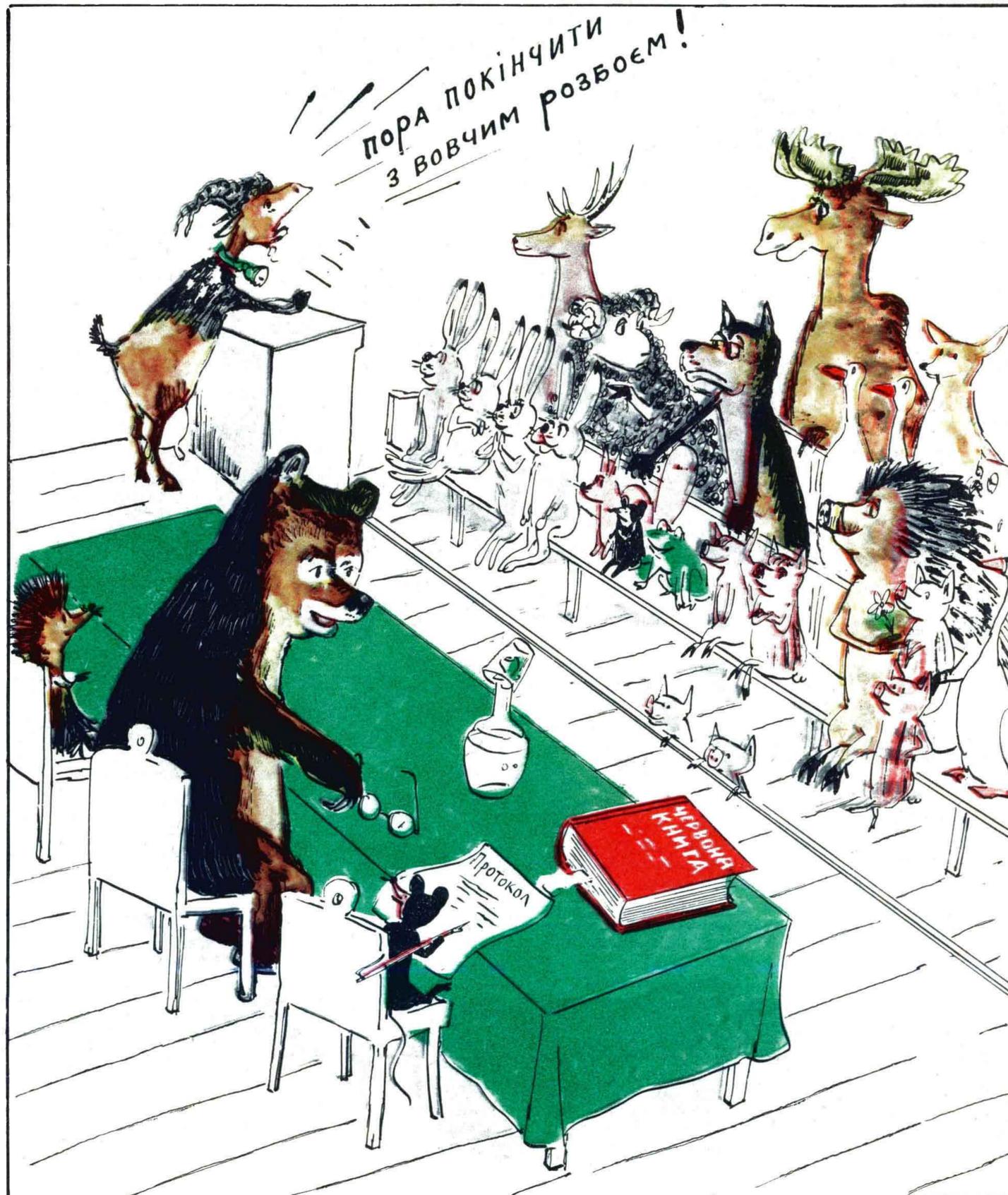
— Х-ха! Не ламайте дурочку! Вибачте... Ніяк не можу позбавитися цього проклятого жаргону. Я — Котя Синя Грива. В минулому, словом — шпана. Тепер — Костянтин Семенович... Кгм! Прізвища свого називати не буду. Відсидів. Зав'язав. Вирішив повернутись до чесної праці. Але ж...

І він повідав нам свою гірку історію.

— Розумієте... Приїжджаю. Линяю до ведмедя... Вибачте, іду до начальника. До начальника відділу кадрів Славутського толевого заводу. Кажу, вантажником можу... Прийняли. Оглядився я туди-сюди. І що ж я бачу, дорогі громадяни? Бачу ш-шикарну, вибачте—величезну, дірку в паркані. І навіть не дірку, а цілий заїзд не те що для возів, а й для МАЗів. Ну, і розігралося молодецьке... Е-ех, думаю, і попасемося! В одну ніч увесь склад готової продукції звільнило від затоварення! Наречена, дякувати, стримала. Така законна чувич... Вибачте, така гарна дівчина. Глянув я у її глибоководні ультрамаринові очі й подумав: стоп, керя, не забувай про техніку безпеки! І, щоб утриматися від спокуси, — на інше підприємство гайда. На Городоцький цукрокомбінат. Робота знайома — апаратником колись працював, поки не зашухери... Ой, прошу вибачення — поки не арештували. Машину цукру ми були тоді з корешами свис... поцупили, ну, нас і накрили, як пташенят. Еге ж... Уколюю, значить, на цукрозаводі. А огорожа там, я вам скажу, ніби після артилерійського обстрілу. Латайся!.. Пардон. Словом, плюнув я і дав тягу на Летичівську меблеву фабрику. За ґратами, знаєте, і на столярстві руку набив. І що ж ви думаєте? На третій же вечір через КПП цілий спальний гарнітур виніс.

— І вас не затримали? — вразились ми.

— Ха! Та там же контрольно-пропускний пункт — тільки для фе... Даруйте, про людське око. Словом, виніс, а потім думаю: що, знову, керя, за смугастим смокінгом скучив? Е, ні, повертай клешні! І повернув. Але не через КПП — далеченько од нього вже було, — а через здоровенний отвір у паркані. Хай його, думаю, вовк тамбовський тепер тягає, а мені — воля дорога. І намотав... Вибачте, перейшов на Полонський сирзавод. Ну, там через КПП взагалі проходити страшно: ось-ось обвалиться. Страшно, та й не потрібно: паркан там теж — ніби після успішного штурму. Мерсі, кажу, я ваша тьотя... Влаштувався на Чемеровецький маслозавод. Недовго і там протримався. Огорожа, як решето, — так і тягне щось стибрити, вкрасти. Помандрував я до іншого маслозаводу, Дунаєвського. І

— Запиши її в «Червону книгу», бо я боюся, що вовк їй не пробачить цього виступу.

там та сама картина... Сунувся на Летичівський харчокомбінат. Прийняли шофером. Кручу баранку. Але бачу: ніж вивозити продукцію через центральні ворота, значно зручніше вискакувати з протилежного боку, де є виїзд і — ніякої охорони. Вирулюєш — і одразу потрапляєш на трасу Хмельницький — Вінниця. Шукай вітру в полі! Вже завантажив був одну машину, щоб «наліво» оприбуткувати. Коли це дружина Соня (а вже одружилися ми з нею на той час) по території йде, мене розшукує. «Сидір» мені на дорогу несе. «Ох, щоб не довелось тобі, серденько, передачі мені носити!» — думаю. Розвантажую машину, чухаю у відділ кадрів і беру розрахунок.

Наш гість замовк і жалісно шморгнув носом.

— Ну, а далі? Що далі? — зане-терпеливись нам.

— Н-не хочу! Не могу-у-у!!! — став рвати на собі краватку колишній злодій. — Знайдіть мені таке підприємство, де б соціалістична власність охоронялась як слід, щоб мене не тягло розв'язати стоклятий той вузлик, щоб я міг чесно дивитися в очі своїм землякам-хмельничанам!

І ми — знайшли. Виявляється, таких підприємств, де по-справжньому борються за збереження матеріальних цінностей, на Хмельниччині не так уже й мало. І тепер колишній Котя Синя Грива, а нині Костянтин Семенович... прізвища називати не будемо — чесно трудиться на одному з них, про «малину» забув і думати, став передовиком виробництва, раціоналізатором і навіть вступив у вечірню школу. Та ще до того ревно виховує малолітніх двійняток разом із вірною дружиною Сонєю. Отже, за нього вже можна не турбуватися. А

от за інших — щоправда, нетипових, але ще живучих нестійких індивідів, любителів хапнути, де погано лежить, — не ручаємося. Бо для них на вищеперелічених підприємствах тут створено всі умови. Або, як казав колишній злодій Котя Синя Грива, — повна лафа.

В. БОЙКО.

Хмельницька область.

ГУМОРЕСКА

Сивий Стефко з ЖЕКу явно поспішав.

— Як ми там собі поживаємо? — гукнув він, майже не гальмуючи, вусатому Боді, що топтався на розі Галицької. — У мене теж все ніби гаразд.

Одначе він зупинився. Ну, хоча б для того, щоб Бодьо, приятель і друга, встиг його привітати.

— А, то ти? На які лови женеш? — з'явилася над рудими вусами хмарка пари — наслідок останнього березневого морозцю. Бодьо неквапливо почав знімати рукавичку, а Стефко, переступаючи, підганяв:

— Та давай так, у рукавиці, це не принципово.

— У тебе все абияк. — Бодьо увібрив, нарешті, у свою долоню руку Стефка й стояв, як кнехт у торговому порту, а жеківець смикався біля нього пришвартованою баржею.

— Слухай, Стефко, ти, як вітер, — всюди буваєш, все знаєш. Як дістати два десятки букетиків пролісків? Розумієш...

— Розумію. Ідь до лісу, не мороч зайнятим людям голови. І пусти, нарешті, мою руку... А навіщо аж два десятки? Невже родичок стільки маєш? Не заздрю. Ну, я пішов.

— Зачекай! — гукнув Бодьо услід, але Стефко вже повернув за ріг.

Сплюнувши, Бодьо натягнув рукавички й попростував до рідного господарського магазину, в якому працював продавцем.

— Федоре Івановичу, — звернувся він з порога до завмага, — не виходить. Підняв усіх знайомих і рідних — ніхто нічого не може порадити.

Федір Іванович, відомий у вузькому колі як вуйко Федір, не дивлячись, кинув у куток в'язанку навісних замків і недобре засопів.

— Не треба нічого піднімати, Богдане. Цим займаються в цирку і на виробничих нарадах. Треба спокійно, не втрачаючи гідності, загозижити у котрогось із представників того чи іншого трудового колективу, — вуйко говорив чітко, твердо і мудро, мовби читав з протоколу, — досвіду, ти чуєш? — досвіду. А тоді проводити масовий захід.

До відома: Федора Івановича нещодавно обрали завідуючим побутовим сектором об'єднаного місцевому. Це зробило його педантично ясным і в'їдливо принциповим.

— Отак, Богдане, — продовжував вуйко. — Якийсь десяток букетиків — і для тебе вже нерозв'язна проблема.

— Та якби влітку, а не під Восьми березня.

— А влітку, друже, ти не дістанеш на маївку для колективу бочки пива. З такої ти вже глини...

— А ви не ображайте. Можете й самі позичати досвід. В місцевкомі ви, а не я. Якби я був таким старим...

— Це я — старий?!

Покупець цвяхів, який через півгодини зайшов у магазин, застав колег за з'ясуванням, до якого покоління належать відома кіноактриса і начальник торгінспекції. Коли він вийшов, вуйко Федір пробубонів щось про назрілу потребу заслухати персональну справу декого з вусатих передовиків, і на тому встановилась мирна тиша.

— От що, — перервав її завмаг. — Ти, Бодьо, підеш зараз до каз'ярні. Туди в цій порі знайо-

мий доцент — той, у пенсне, що спінінги збирає, — ходить каву пити. Побачиш — порадься з ним. Він літ десять у кандидатах — знає вже все і всіх.

Спійманий доцент протер скельця і замислився: — Проліски... Хм-хм. Років десять-п'ятнадцять тому, пам'ятається, виїжджали у Великий Любін. Там біля пункту громадського харчування зупиняються машини, що везуть квіти з гір. Якщо пізно увечері... Але ні, ні. Для цього треба прудко бігати. Федір Іванович не в такій нині формі...

Вже смеркало, коли Бодьо повернувся з каз'ярні, де з доцентом обмірковував різні варіанти. Напружена робота завершилась нічим. Перед

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Васю, налий ще сто грамів на коня...

закриттям до магазину зайшов вчитель-пенсіонер Михайло Андрійович. Почувши сумну оповідь Федора Івановича, він витягнув маленький записничок і почав його гортати.

— Ага, ось, — переможно сказав Михайло Андрійович. — На «це». Читаємо: «Квіти для жінок можна дістати, запросивши на «вогник» когось із відповідних товаришів».

— Що це за товариші і при чім тут «це»? — здивовано спитав завмаг.

— Я не хочу вас ганити при рядових членах профспілки, вуйцю, а тому лише скажу, що на літеру «це» у мене йде розділ «цікаві люди». Вам потрібно негайно організувати зустріч колективу з кимось із непересічних людей. Знаєте — творчі вечори, зустрічі за чаєм?

— А, з космонавтом, мабуть?

— Ні, Федоре Івановичу. Вам, напевно, підійде

ось ця кандидатура. — Михайло Андрійович перекинув кілька сторінок. — Каленик Голембіовський. Читаємо: «Міцні ділові зв'язки з лісом».

— А що він за один?

— Точно не пам'ятаю, але є телефон. Подзвоните, домовитесь. Під час зустрічі побільше запитайте. Це подобається, а коли він розімліє, приступите до діла.

У Федора Івановича голова йшла обертом. По-перше, де дістати людей для зустрічі з Калеником? Бодьо і він сам — явно замало. По-друге, навіть якщо вдасться назбирати люду, то де провести зустріч? Не в підсобці ж на ящиках! По-третє, хто ж усе-таки той Каленик? Було й «по-четверте», але від нього і до «по-шосте» голову сушив Бодьо.

Зустріч відбулася наступного дня в маленькій комірчині бару «На ринку». Два столи стояли поруч. За одним Федір Іванович, Богдан, сивий Стефко з ЖЕКу і гість — бронзовий суб'єкт. За сусіднім сиділа четвірка клієнтів господарського магазину, запрошених принагідно під обіцянку продати їм дефіцитні фуганки і ухнали. Тепер вони знайомилися між собою і зовсім не слухали вступної промови.

Покінчивши з кількома обов'язковими підрядними реченнями, Федір Іванович виголосив здоров'я на честь шановного гостя і надав йому

слово. Каленика Голембіовського гостро цікавили проблеми збору живиці в перезволожених хвойних лісах, і він, наголошуючи на неабиякій ролі в цій відповідальній справі школярів, ратував за підвищення показників. Він саме пригадував приклад, коли за сусіднім столиком підняли «за хвойні», потім «за живицю». Гість схвально поглянув на аудиторію.

Вуйко Федір, відчувши небезпеку близького братання, навертав гостя на бесіду про лісові квіти, але того цікавили в основному тільки похідні продукти лісу. Нарешті завмаг не витримав і спитав напрямки, в якому лісництві і хто має найкращі проліски?

— Друзі, — розчулено заявив Каленик. — Я нікого не знав і не знаю по лісництвах. Це й не потрібно. Мої масштаби значно вищі. Я все життя присвятив виробництву скипидару і каніфолі. І для вас, для вашої торгівлі зобов'язуюсь налагодити безперебійне постачання...

Коли наступного дня вчитель Михайло Андрійович поцікавився у Федора Івановича станом справ, завмаг сердито кинув:

— Так і не розколовся... Каже, що кожного року купує проліски на базарі. Так і повірив я йому!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

ЦІННИЙ ДАРУНОК

Жарт

Трудився в поті чоловік —
Щось винаходив цілий рік.
І ось в дружини — іменини.
Що ж подарує їй єдиний?
— Дивись: тут, рідна, дещо є! —
Й важку коробку подає.
Відкрила... — Ой, спасибі, любий! —
Цілує чоловіка в губи.
Є за що: робота створив,
Щоб мив, і прав, та ще й варив.
Який, скажіть, дружині клопіт?
За неї хазяює робот.
Про це вже мріяла давно!..

І легко чоловік зітхає,
А думка душу звеселяє:
— Тепер... награвся в доміно.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

— Ну, як? Запарка?
— Як на нашому заводі в кінці місяця...

Начальник Жмеринського вузла зв'язку Борис Дем'янович Слободян дуже любить слухати веселі історії. Одного разу йому розповіли ось таку. Встановили в бабусиній хаті радіоточку. Прокидається старенька раненько, а з репродуктора: «Доброго вам ранку!» Бабуся у одвіт і собі: «Здрастуйте, а куди це ви так рано?..»

Борис Дем'янович, слухавши цю історію, аж заливався реготом. А коли сказали, що це трапилось у селі Лисянці їхнього ж таки району, то аж руками замахав: «Не може такого бути! Ну, й жартівниця! Це ж треба таке придумати! Якби я знав, де вона живе, то в хаті телефон їй поставив би, щоб обмінюватися гумористичною інформацією. А то, бува, така нудота найде — і ні з ким словом веселим перекинутися...»

Наступного ж дня Борис Дем'янович виїхав у Лисянку.

— Де тут у вас бабуся-жартівниця живе? — запитав він перших зустрічних лисянців.

— Яка жартівниця? — здивувалися ті.

— А ви історію про радіо чули? Кажуть, що це буцімто у вашому селі трапилось... — і розповів Борис Дем'янович усе, що знав.

— Це неправда! — категорично заявили лисянці.

— Як неправда? — перестав сміятися начальник вузла зв'язку.

— А так. У нашому селі ось уже рік, як радіо мовчить. Наче від світу відірвані. То, було, прокидаєшся, а воно й справді: «Доброго ранку вам, шановні слухачі. Зараз стільки-то го-

— То, виявляється, ви теж жартівник? — уперше за всю розмову засміялися лисянці.

— З чого ви взяли? — не зрозумів їхнього сміху Борис Дем'янович.

— Навіщо ж бабусі телефон?

— Ясна річ — дзвонити.

томатичну телефонну станцію на п'ятдесят номерів. Сорок три тисячі карбованців на неї витратили, а працює всього кілька телефонів.

Борис Дем'янович махнув рукою і, не дослухавши лисянців, поїхав знову до Жмеринки. «Ну й попав у халепу! — думав він по дорозі додому. — Невже не могли мене попередити, що у тій Лисянці таке становище! Треба її десятою дорогою обминати. Слава богу, що хоч письмово не скаржаться».

— Цікаво, а скільки у нас за цей рік зареєстровано скарг на зв'язок і радіо? — звернувся він до головного інженера Олександра Тихоновича Гордєєва, який супроводжував його.

— Десь близько вісімдесяти, — проінформував той.

— О, так це зовсім мало! — повеселішав начальник вузла зв'язку.

— Дуже мало, — погодився головний інженер. — Підстав журитися нема.

Далі вони їхали до Жмеринки мовчки і думали вже про щось своє. Про що?

У всякому разі не про поліпшення роботи радіомережі і телефонного зв'язку.

М. ПРУДНИК.

Вінницька область.

Підстав журитися нема!

дин і стільки-то хвилин». Тепер же годинник зупиниться — біжиш до сусідки, а в неї уже три дні, як теж зупинився... А було ж, і пісню послушаєш, і новини, і про погоду...

— М-да! — зам'явся начальник. — А я хотів тій бабусі телефон в хаті встановити.

— Ну й послугу ви їй зробили б! Та з тим телефоном бабуся тільки нерви б зіпсувала. У нас поки до Жмеринки дозвонитися, то легше пішки туди ходити. Он директор нашого радгоспу «Красний» Іван Гітович Яременко розповідав, що кілька років тому зв'язківці встановили у нас ав-

ДАЛИ ПЕРЦЮ

Минулого літа жителі м. Миколаєва помітили, що автомати газованої води почали їх безсоромно обдурювати. Опустивши одну копійку — чиста вода тече, опустивши три копійки — теж ледь солоденька, майже без сиропу. Почали донопуватися, а то, виявляється, механіки, які обслуговують автомати, такі чудеса творять.

Про це йшлося у фейлетоні «Злодійкуваті автомати» («Перець» № 21 за 1977 рік).

Як повідомив редакції прокурор м. Миколаєва тов. Драгомиров, факти підтвердились. За обдурювання покупців механіки Ринданович із Центрального райхарчоторгу, Кржановський із Заводського харчоторгу і Мишутин із Ленінського харчоторгу з роботи звільнені. На окремих працівників системи харчоторгу, які не контролювали роботу механіків, накладено адміністративні стягнення.

— Громадяни, прошу приготувати квитки для контролю!

Можна не сумніватися!

— Хотите, вгадаємо, що вас цікавить? — зустріли мене запитанням у Київському обласному відділі народної освіти. — Звичайно ж, вас цікавить, яка проблема була в центрі нашої уваги при підготовці до нового навчального року. Одрозуміємо: підвіз дітей! Можете не сумніватися. Ось, будь ласка, результат нашої роботи.

І показали папірця, а точніше — «інформацію», адресовану Міністерству освіти Української РСР. І все в ній є: «здійснено» перевірку стану підвозу, «узгоджено» розклад руху автобусів з розпорядком роботи шкіл, «впроваджено» нові зупинки... Повний ажур!

— Ну, як добираєтеся до школи? Як з підвозом?

Олег і обидва Віталіки розгублено переглядаються між собою, червоніють.

— Нікудишньо! Гірше бути не може! — відповідь за всіх Анатолій Груша. І розповів докладно, чому саме «нікудишньо». В дощ — підвода, в сльоту — підвода, в хурделицю — підвода. До того ж відкрита. А ще ж і не очищена від жому, який перед цим возили на ферми...

От вам і «всі дуже задоволені!» Безумовно, винен у цьому конкретному випадку не стільки обласно, скільки голова колгоспу «Росія» Федір Іванович Боровик, у розпорядженні

— Ходи і ходи... Скільки можна ходити?! Тури — пішки, назад — пішки... Спробували б самі отак щодня...

Що ж, Оксанку зрозуміти можна. Хоч дівчинка вона швидка і прудконога, та все одно нелегко за будь-якої погоди тьопати п'ять кілометрів зі станції Сухоліси Білоцерківського району до села Узин, де у восьмирічній школі № 4 навчається Оксанка Кутекова і ще шестеро суходільських дітей.

От і спробуй абстрагуватися від «інформації», в якій намальовано таку благополучно-ідилічну картину.

Навряд чи абстрагуєшся... Бо ж регулярно спізнюються на уроки діти села Шкарівка, які навчаються у Білоцерківській середній школі № 3, села Черкас, хуторів Черкас та Одноріг (Поправська середня школа цього ж району), сіл Андріївка, Мала Михайлівка, Владиславка, хутора Вороничі Сквирського району (Велико-Половецька середня школа), сіл Микитяни, Юхни та Яхни Миронівського району (Миронівська середня школа № 1)...

Напевне ж, в обласно скажуть, що й це не їхня вина. Ще й назвуть конкретних винуватців — Білоцерківське (№ 09011) та Миронівське (№ 09012) автопідприємства, керовані товаришами Сівцем та Капшуком. І це буде правдою. Безліч нарікань і скарг на роботу цих автопідприємств довелося почути від учнів, учителів, директорів шкіл. Систематичне порушення графіків руху автобусів, свавілля водіїв, котрі в першу чергу обслуговують «базарних клієнтів», а потім уже згадують про учнів — все це стало чи не нормою в роботі Білоцерківського та Миронівського автопідприємств. Про це не можуть не знати в обласному відділі народної освіти. І знають! Навіщо ж тоді складаються оті липові «інформації», від яких лише шкода!

Любомльського району, які ходять за 4 кілометри до Ровеньківської середньої школи, а до редакції пишуть: «Дорога наша нелегка. Особливо дощовою осені. Про зиму вже й не кажемо. Обіцяли возити машиною, але це тільки обіцянка».

От і виходить: на язичі густо, а на ділі — пусто. Як послухати товаришів із Запорізького обласно, то і в них «повний ажур». А тим часом дітки села Золота Поляна Пологівського району тупцюють щодня пішечки до Чубарівської середньої школи 5—6 кілометрів. До речі, ми попросили завідувачого Пологівським райвно т. Кайдаша перевірити цей лист. Невдовзі одержали відповідь: «...Одноразово підвозити учнів із Золотої Поляни до Чубарівської СШ колгосп не має можливості через відсутність другого автобуса... При зустрічі з батьками... всі ці питання було роз'язано (!!) в присутності голови колгоспу і голови сільради».

Точнісінько, як у того кип'ячівського директора: «всі дуже задоволені». Ось її величність ВІДПІСКА. Як говориться у тій приказці: хоч поганий тин, та затишно за ним.

Коротка післямова

До відома товаришів із Міністерства освіти УРСР та Міністерства автомобільного транспорту УРСР, котрі побажають мати ширше уявлення про те, як НЕ НА СЛОВАХ, А НА ДІЛІ виконується подекуди спільний наказ двох міністерств від 16 серпня 1977 року «Про заходи щодо поліпшення підвозу учнів, які проживають в сільській місцевості».

Радимо проїхатися за маршрутом: село Букварка Олександрівського району та селище Жовтневе Новоукраїнського району Кіровоградської області — село Соснівка Олевського району Житомирської області — село Семенівка Шаргородського району Вінницької області — село Червона Гірка Біляївського району Одеської області — село Криве Сколівського району Львівської області — село Рублин Бучацького району Тернопільської області — село Теклине Смілянського району Черкаської області. І не просто проїхатися, а зустрітися з дітьми (не завадило б — і з батьками їхніми!) названих сіл. Вони, докладно розкажуть, як гарно їм ходиться, куди і скільки ходиться.

Радимо проїхатися. Для користі справи.

В. КИРИЛЕНКО.

— Що ж тут оригінального? Щось подібне я вже десь бачив!..

НА ЯЗИЦІ ГУСТО...

(Кілька ілюстрацій до деяких інформацій)

«Всі дуже задоволені...»

...З Миронівки до Кип'ячівки — рукою подати. Кип'ячівка озвалася на диво швидко.

— Так, так... Запитання зрозуміле, — почувся голос директора тамтешньої восьмирічної школи Степана Лукича Миненка. — Для нас проблеми підвозу учнів не існує. Дітей з хутора Тарасівки доставляємо підводою, яку виділив колгосп «Росія». Дирекція школи і батьки задоволені. Так, так, можете не сумніватися, дуже задоволені!

— А діти? Відповіді не було. Наступного ранку ще до початку занять я брав інтерв'ю у тарасівських дітей — восьмикласника Анатолія Груші, його меншого братика — другокласника Віті, третьокласника Віті Сірика та четвертокласника Олега Карпенка...

ні якого є, між іншим, 18 (!) автомашин і котрий, однак, заявляє, що в інший спосіб розв'язати питання не може. Винен тут і директор школи, який, нічого сумняшся, запевняє геть усіх у блискучому вирішенні проблеми підвозу учнів.

От вам й «інформація»... Чи не за неї червонили тарасівські діти?..

Про що бубоніла Оксанка...

— Та вставай же, доно, скільки можна тебе будити!..

— А можна ще трошки поспати, мамо!..

— Яке там поспати! Он уже п'ять хвилин на сьому...

Першокласниця Оксанка довго протирає рученятами очі, поволі піднімається з ліжечка, щось бубонить сама до себе, як стара бабуся.

Чорт кого не підмане!

Справді, підманув, а точніше — спокусив той чортяка декого і в інших обласних відділах народної освіти. Скажімо, у волинян на словах (читай — на папері) «зроблено аналіз», всіх, кого слід, «зобов'язано», визначено кількість дітей, яких необхідно підвозити, і їх списки надіслано керівникам автогосподарств, учні забезпечені проїзними квитками і т. д.

Може, хтось і забезпечений, може, когось і зобов'язано. Тільки що з того дітям села Борова

ДОПОМІГ

ПРИТЧА ПРО ЛЮБОВ

— Розлучуся! Не стерплю! Знаю, куди гнє! Каже: «Я тебе люблю Так, як ти мене!»

Денис РУДЕНКО.

Він одірвався в мене саме перед святом — перед Восьмим березня. Від білої сорочки, яку треба було завтра надівати. Маню свою турбувати не став — у неї й на кухні справ чимало. Вирішив довести їй, що й ми, чоловіки, не лико шиті: треба, то впраємося із будь-якою жіночою роботою. Навіть гудзика пришиємо. Тільки — де ж його знайти, того гудзика? — Біля дзеркала, в шухлядці! — підказала Маня, замішуючи на кухні тісто. — А нитки де? — Там же й нитки... — Немає, їй-богу, немає... — Та подивися краще, — гукає Маня, — бо в мене руки в тісті!.. — А голка де? — В подушечці... — А подушечка? — Господи! Там же, поруч! Знаходжу голку. Зараз ми всилимо нитку... Єсть, всилено. — Маню, чуєш, голка чомусь у гудзик не лізе! — Тоншу візьми! — Де? — Там же, в подушечці! Пришиваю. Хай знають наших!

Подумаєш, велике діло пришити гудзика... Не святі горшки ліплять... Ой! — Що трапилося? — питає Маня. — Вколосля... — Візьми наперсток. — Обійдусь без нього. Не святі горшки ліплять... Шабаш. Зажинчив! Смокчучи вколотив палець, іду на кухню. З гордістю показую свою роботу. — Поглянь, Маню. Маня дивиться, й очі її округляються. — Господи, ще й тут завдав роботи! — Якої роботи? Я ж пришив... — Він пришив! То ж гудзик із моєї кофточки! Який же дурень до білої сорочки пришиває червоні гудзика! — Так що, відрізати? — Я тебе відріжу! Не чайай, я сама пізніше все зроблю. А ти краще винеси сміття! Я беру відерце й мовчки прямую до сміттепроводу. Нічого, хоч тут та доведу, що й ми, чоловіки, не лико шиті... Неля КАСЯНЧУК.

Мал. Я. КОГАНА

— Я вважаю, що хокейні правила повинні обмежувати товщину воротаріст!

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Так вона ж не п'є і не курить.

Мал. М. КАПУСТИ

Трамплін для початківців.

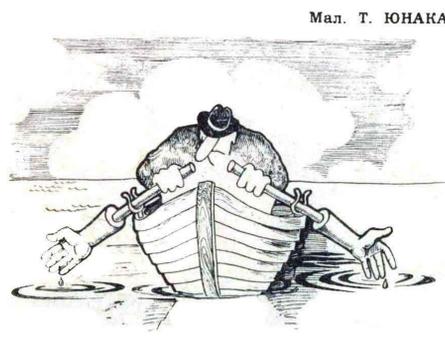
Мал. А. БОРДУНІСА

— Подивись, Толю, чи я вже схудла хоч трохи?

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

ГРИЦЕВА ЕКСКУРСІЯ

(Жарт)

Гриць в саду ковтає слину,
Ледь не плаче малючок:
Дуже любить він малину,
Та боїться колючок.
Ягід-вишень би поїсти —
Так і просяться до рук.
Та на дерево залізти
Не відважиться малюк.
Біля яблунь — знову клопіт:

Спробуй гілку потрясти —
Вдарить яблуком по лобі,
Може й гуля нарости.
Ось солодка сливка доли,
Що аж репнула навпіл!..
Та... над нею в'ються бджоли,
А Грицько боїться бджіл.
Як до хати повернувся,
На порозі бабу стрів.
— Фрукти їв? — пита бабуся.
Каже Гриць:
— Од пуза їв!..
Вишень... Слив,— сказав
хлопчина,—
З'їв повнісінький картуз!

Не признавсь, що їв... очима,
Бо ще скажуть: боягуз.

Володимир ЧУБЕНКО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Прилетіла
Мушка біла
Й на долоні
В Тали сіла.
Упіймала
Мушку Тала,
Коли глядь —
Вона пропала.

(вжнжжнжн)

Діти б'ють,
А він не плаче:
Витанцьовує
Та скаче.

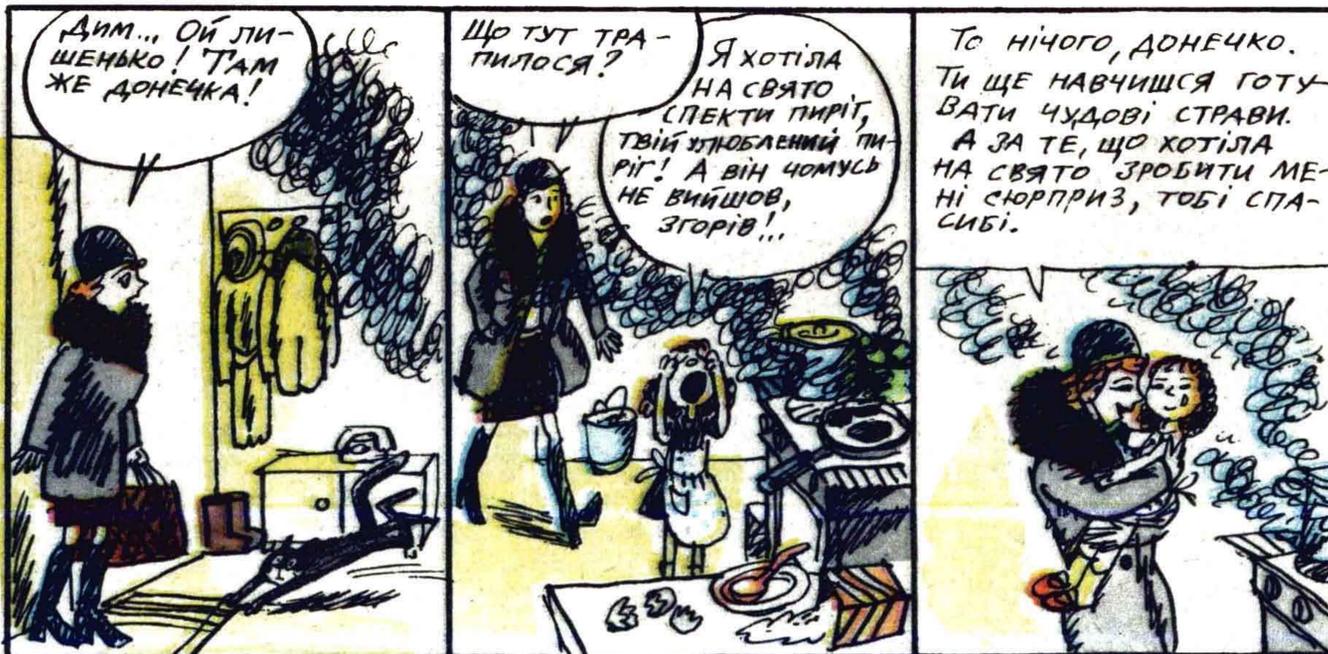
(ъь,щ)

Борис СЛЮСАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мама зібралася на город та й каже Оленці:

— Напишеш у зошиті два рядки паличок, та дивись мені, пиши рівненько та чистенько. Потім підеш у магазин, купиш хліба, пообідаєш та гарненько нагодуєш Тарасика.

— Добре, мамочко, все зроблю, як ти сказала, — відказує Оленка.

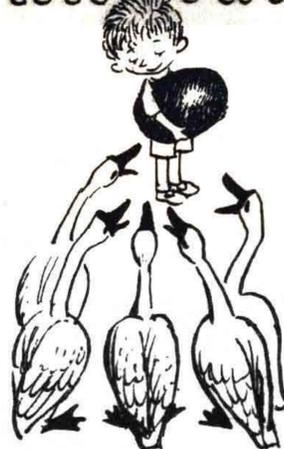
Не встигла мати за ворота, як до Оленки прийшла її подруга Наталочка з новенькою лялькою. Оленка як побачила, що лялька кліпає очима, враз забула про материн наказ. Вже й час обідати, а Оленка все Катрусю колише та співає їй колискових пісень.

Тарасик узяв двадцять копійок, які залишила мати, та й пішов купувати хліб. Тяжко Тарасику цілу хлібину нести. Сів він відпочити. А неподалік гуси травичку щипали. Побачили вони Тарасика. Чи то чубчик золотенький їм

ОЛЕНЦІ

НІКОЛИ

сподобався, чи оченята небесного кольору, а може, біленька сорочка в червону клітинку? Хто знає? Тільки всі гуси прибігли до Тарасика.

— Гусю-гусю! — гладить Тарасик гусенят по голівках, а вони потроху хлібець щип та щип.

Аж ось і мама прийшла. Та й питає Оленку:

— Ти все, доню, зробила, що я тебе просила?

— Все, мамочко, тільки хліб купував Тарасик, бо мені саме було ніколи.

— Малесенький мій, і не важко було тобі хліб нести? — гладить мама сина по голівці.

— Ні, мамочко, мені гуси допомогли.

— А як же вони тобі допомогли? — дивується мати.

— А вони важку половину хліба з'їли, а легеньку я сам приніс додому.

М. КОЛЕСНИКОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Головою Рогозківської сільської Ради Щорського району на Чернігівщині працювала тов. Травченко. Власне, не стільки працювала, скільки порушувала фінансову дисципліну і зловживала своїм службовим становищем. Лист про це надійшов Перцеві.

Як повідомив редакції завідуючий відділом організаційно-партійної роботи Чернігівського обкому Компартії України тов. Алексеєнко, факти підтвердились. Сесія Рогозківської сільради увільнила Травченко від обов'язків голови.

Сіль натхнення

Його зустрінеш часто в гастрономі,
Виносить він в пакуночках звідтіля
По якості найкращу сіль:
— Напохвати повинна бути в домі!
— Нащо ж ото потрібно стільки

солі? —
Дивуються сусіди мимоволі.
І він секрет, урешті, розкриває:
— Художні попідсолюють слова.
У творі мусить бути не тільки хміль,
А кажуть критики, потрібна сіль!
Читайте їх статті розважливо, поволі,
і зрозумієте як слід мене,
Чому заготовляю стільки солі.
Ще критик добрим словом пом'яне!

Олекса ЮЩЕНКО.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

По-діловому, без розкачки...

Це була хвилююча і ділова зустріч. У конференцзалі Клубу губителів природи точилися палкі суперечки. Браконьєри ділилися досвідом: як краще губити рибу.

— Тільки сітками! — категорично вигукнув егер Дніпровсько-Тетерівського заповідника М. Р. Савенок. — Я у себе в заповіднику ловлю тільки сітками!..

Егеря-відчайдуха підтримали І. І. Бульков і В. М. Вершинін із села Прип'ять та К. І. Руднін із села Опачичі Чорнобильського району. Вони також практикують сіті. На ріці Прип'ять.

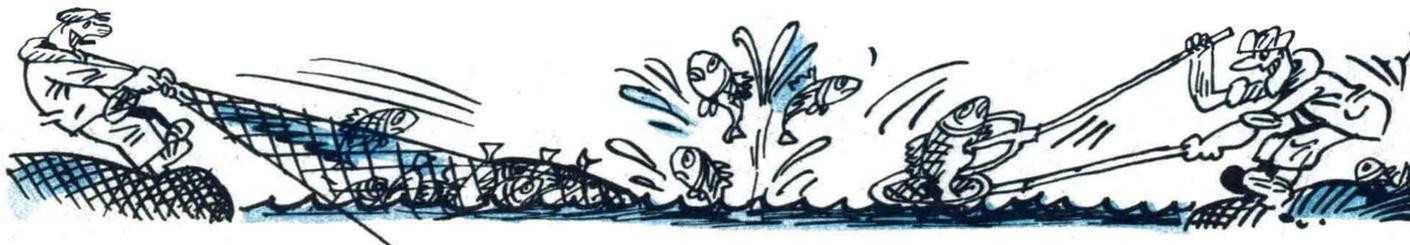
Працівники Поліського районного шляхо-ремонтного будівельного управління В. І. Свірчевський, В. М. Мойсеєнко, В. С. Горемішев вважають, що волок таки кращий метод. Вони це випробували на річці Уж.

Особливо переконливо виступили рибалки-браконьєри Чорнобильського цеху держлову Іванківського рибокомбінату В. Г. Ракицький, Б. Т. Мінченко та рибалки-браконьєри рибоколгоспу «Жовтень» Вишгородського району П. І. Валянок та І. П. Обушенко:

— Для того, щоб губити рибу, — всі методи гарні!!!

Наприкінці зустрічі присутні одноголосно зійшлися на тому, що браконьєри — люди не прості. Вони вимагають до себе особливого ставлення, особливої уваги. Як з боку адміністративних органів, так і в колективах, де вони працюють у позабраконьєрський час.

М. ПЕТРУШКО,
працівник рибоохорони.

У ПРАВЛІННІ

Відбулося чергове засідання правління Клубу губителів природи.

На порядку дня стояло одне питання: «Прийом у члени Клубу М. І. Скока».

Головуючий зробив інформацію: — Михайло Ілліч Скок — директор радгоспу «Богданівка» Доманівського району Миколаївської області. Від свинарників радгоспу, яким він керує, постійно тече гноївка у річку Південний Буг. Тече не один рік. І не один раз на Михайла Ілліча наступали працівники санепідстанції, любителі природи і просто любителі чистої води. Але Михайло Ілліч стоїть твердо і непохитно. Хоч з тактичних міркувань завжди обіцяє: «Щось придумаємо...».

Михайла Ілліча Скока було одноголосно прийнято у дійсні члени Клубу губителів природи.

НЕЗВИЧАЙНІ ВИПАДКИ

Юннати села Ломачинець Сокирянського району Чернівецької області в озері, що у їхньому селі, знайшли риб'ячі скелети.

Спеціалісти твердять, що скелети належать рибинам, які загинули в період, коли ще з ферми місцевого радгоспу «Дністровський» у ставок текла гноївка.

Тепер вже ось три місяці гноївка не тече. Вона замерзла.

Шлях, що з'єднає с. Угроїди та с. Наумівку, вже тривалий час перерізано стічними водами Угроїдського цукрового комбінату.

За зиму цей незвичайний потік замерз. І директор комбінату Г. І. Скляр, сівши якимсь на санчата біля заводу, доїхав аж до русла ріки Псьол.

— Диви! — здивувався директор. — Виявляється, і ми маємо вихід на велику воду...

ОГОЛОШЕННЯ

До відома губителів природи.

Сарненський сирзавод, що на Ровенщині, викликає на змагання керівників будь-якого сирзаводу, котрий:

1. Має очисні споруди, але вони не діють.

2. Випускає неочищені води так, що вони потрапляють у якісь водой-

мища (як-от води Сарненського заводу — у ріку Случ).

3. На протест громадськості і критику преси й вусом не веде.

Якщо керівництво будь-якого сирзаводу по цих пунктах переплюне керівництво Сарненського сирзаводу, переможця буде нагороджено почесним призом — головою сиру виробництва Сарненського заводу.

ГАЗДА

УСМІШКА

Те, що колись наші чоловіки були дорогі, всякий знає. Бо він орав, сіяв, скородив, скирту клав, молотив, косив. Людоньки, яка важкенна праця була на плечах газди!

Нині ми їх, своїх рідних чоловічків, розкрипачили. Про машинерію розмаїту подбали. Нині чоловік навіть свою рідну жінку на руках не носить — ліфтом її до хати підймає.

Але мій Михайло безробітним не лишився.

— Син мій, — каже, — той пелюшки теж мої, і тільки мої!

Малога треба було купати, як принесла від бузюка. Так він відразу:

— Хто мені викупає сина ліпше од моїх, батьківських рук?

Чи ж сміла я перечити? А ще мій чоловічок як підлогу напастує — голитися можна до неї. А борщу зварить — усі страви відсунете.

А хто пере? Машина. Пральна. Мій тільки закладає білизну і витягає, та воду мінє, та за центрифугою стежить, аби не перекрутила, та готовеньке порозвішує, та машину на місце поставить. А решту все — машина. Так само й підлога. У нас підлогонтирач. Мій пасту розмащує. А техніка — всю решту.

А ще ж вишиває як мій чоловік! Онде серветки, рушники — бачите які! Це все його праця.

Ні, ні! У мене чоловік був і лишився у домі газдою! А вчора ішли з ним мимо «Пельменної». Я глянула; ой, леле, скільки там чоловіків безробітних за чарною куняє! Аж страх уззя! Куди ті жінки дивляться?

Ірина КУДРЕВИЧ.

м. Ходорів.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

МИСЛИВЕЦЬ — людина, що багато мислить.

ГОРНИСТ — хлопець, що горнеться до коханої.

РАДИСТ — людина з радісним настроєм.

ШУМІВКА — бурхливі збори.

ВИСУВАНКА — шухляда письмового стола.

ОПІКУН — вогонь.

ПРИСІКАТИСЬ — жадбно пити сік.

В'ЯЗНИЦЯ — жінка, що займається в'язанням.

БЕЗВІДПОВІДАЛЬНИ С Т Ь — критичний момент на екзамені.

Марно МЕЛАМЕД.

— Не прикидайся ягнятком! Он що про тебе люди пишуть!

ТРУДОВИЙ ДЕНЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Вранці на чотирьох.

Вдень на двох.

Увечері на трьох.

ІЗ НАПИСІВ НА КИШЕНЬКОВИХ РЕЧАХ

Вишивка на носовичку

На мене, хусточку в кайму,
Не поглядайте скося,
Адже я можу будь-кому
Утерти носа.

Петро ІВАНОВ.

З НАПІВЗАБУТОГО

СОКРАТ
469—399 до н. е.

МАРК ТВЕН
1835—1910

ПОРАДА

Один чоловік прийшов до видатного філософа Сократа порадитись: женитись йому чи ні.

— Хоч би як ти вчинив, все одно будеш жалкувати, — відповів Сократ.

А. Д. ДУРОВ
1865—1916

ЧИ БУДУТЬ СВИНІ!

Одного разу якийсь пихатий сановник прийшов до петербурзького цирку разом із своєю опасистою жінкою. Він зневажливо запитав Анатолія Дурова, що стояв біля каси:

— Ска-а-жіть, а свині будуть?
— Як візьмете квитки, то будуть.

ФРАНСУА-МАРІ ВОЛЬТЕР
1694—1778

ДИВНИЙ ВИПАДОК

Якось Вольтер побачив у кімнаті одного вельможі кілька десятків перук. — Дивний випадок! — сказав філософ. — Стільки перук у людини без голови.

ГНАТ ХОТКЕВИЧ
1876—1942

ДОБРИЙ СМАК

— Гнате Мартиновичу! — звертається до Хоткевича один з його приятелів. — Я насправді забув, який день ви найкраще любите святкувати — іменини чи день народження?

— Іменини та народження своїх приятелів.

ЗАРАДИ КОМПАНІЇ

На одному з вечорів у присутності Марка Твена точилися розмови про загробне життя, про рай і пекло.

— Пане Твен, куди б ви хотіли потрапити — до раю чи до пекла? — спитала письменника елегантна дама.

— Ваше запитання збило мене з пантелику, — відповів Марк Твен. — Я, може, віддав би перевагу раю заради клімату... А взагалі мені краще було б у пеклі... Заради компанії.

ІСААК НЬЮТОН
1642—1727

НАЙКОРОТША ПРОМОВА

Ньютона за наукові заслуги було вшановано званням лорда; двадцять шість років нудьгував він на засіданнях палати лордів. Тільки одного разу великий фізик попросив слова, чим дуже здивував усіх присутніх.

— Панове, — урочисто звернувся він до зборів, — якщо ви не заперечуєте, я попросив би зачинити вікно. Дуже дме, а я боюся застудитися.

І з гідністю сів на своє місце.

М. С. ЩЕПКІН
1788—1863

НЕ ПРИГАДУЄ

М. С. Щепкін на одному з організованих ним вечорів читав уривки з повісті, яка починалася словами:

«Чи бували ви в Калузі? Чи знаєте ви там Ликеру Олексіївну?» В першому ряду партера сидів генерал-губернатор А. Г. Щербатов. Коли Михайло Семенович, ніби звертаючись до нього, вимовив цю фразу, генерал-губернатор відповів артистично:

— В Калузі я бував, але Ликери Олексіївни щось не пригадую.

Колись Максим Горький сказав, що коли порівняти зрадника з сипнотифозною вошею, воша образиться.

Вона матиме для цього всі підстави. І все ж таки, для того, щоб вижити, навіть таке примітивне і гидке створіння, як воша, вживає певних заходів: ховається за рубець брудної сорочки.

Генерал Піночет хоче захватитися за... конституцію.

Кривавий кат, Іуда, що, продавшись за тридцять срібляників ЦРУ, розгромив законний уряд Народної єдності Чілі, вбив президента Сальвадора Альєнде, розправився з тисячами чілійських патріотів і довів країну до страшного зубожіння, раптом заговорив про конституцію!

Чи мислиме жадливіше блюзнірство?

Ось трагічна статистика Чілі за чотири роки кривавого диктату генерала-зрадника: кожен 120-й дорослий чілієць розстріляний без суду і слідства;

кожен 45-й чілієць сидить у тюрмі чи в концентраційному таборі, і жоден із них не минув нелюдських тортур у застінках катівень;

кожен 20-й чілієць став вигнанцем, емігрантом, покинувши Чілі;

кожен 5-й працездатний чілієць безнадійно і вже не перший рік шукає роботу.

Країну потрясає нечувана інфляція. Загальне становище настільки ускладнилось, що промислове виробництво на сьогоднішній день знизилось щонайменше на 20 процентів у порівнянні з тим часом, коли країною керував уряд президента Альєнде.

Внаслідок економічного спаду збанкрутувало чимало середніх, не кажучи вже про дрібних, підприємців і величезна кількість незаможних фермерів.

Єдині, хто нагрів руки над теплою кров'ю, пролитою за наказом генерала-зрадника Піночета, — це крупні монополії і представники іноземного капіталу, для яких режим хунти все одно, що шматок гнилого м'яса для червів.

Безладдя в економіці, інфляція, непевність у завтрашньому дні примусили крутити носами навіть бравих вояк, у минулому — поплічників Піночета, не кажучи вже про «лібералів» у фраках, отих діячів, що були в опозиції до уряду Сальвадора Альєнде. Вони, як то кажуть, «поглядають на задні колеса», розуміючи, що ще два-три круті повороти, і хунтівська тарадайка розлетиться на друзки.

Хоч усім партіям Народної єдності було завдано жорстоких ударів, але їх не вдалося ліквідувати. Навпаки, за останній час вони зміцнили свою політичну єдність. У грудні минулого року всі партії Народної єдності таємно зібралися в Сант-Яго і схвалили політичний документ, який визначив стратегію і тактику спільної боротьби проти диктатури фашистської хунти. Про їхні активні дії можна судити по невпинному зростанню відвертої опозиції диктатурі серед усіх верств населення Чілі.

Піночет відчув, як горить земля під його ногами, як почало припікати в п'яти.

І тоді він згадав, що кожна цивілізована країна має конституцію.

І тоді він вирішив хоч би так «цивілізувати» свій режим.

І тоді-то в його голові замножилася думка «подарувати» знекровленій, змороженій країні конституцію.

В хунтівській пресі зчинився страшенний лемент про «демократизацію», про ті свободи, які очікують на чілійців з прийняттям нової конституції.

Коли ж її буде прийнято? Завтра? Після завтра?

Якщо не дотримуватися парламентських висловів, то можна сміливо сказати, що нова конституція буде прийнята в Чілі після дощуку в четвер. А от у який саме четвер, сказати не може навіть сам Піночет. Поки що він говорить про створення конститу-

ТИФОЗНА ВОША ШУКАЄ ПОРЯТУНКУ...

ПАМФЛЕТ

ційної комісії. Що то за комісія і як її майбутня діяльність контролюватиметься особисто самим Піночетом, не важко здогадатися — всі члени комісії найвірніші поплічники Піночета.

Якщо вже до слова прийшлося, то скажемо, що отую конституційну комісію Піночет не дуже підганяє, дозвілля у неї — хоч на експорт, бо...

Та стривайте, спочатку скажемо, що ж то за конституція така буде? Поки що, в загальних рисах проект майбутньої конституції самим Піночетом сформульовано так: будуть заборонені всі рухи і партії, які не підтримують режиму хунти, скасовані всі «принципи лібералізму», зафіксовані в колишній конституції 1925 року.

Але про людське око треба вчинити так, щоб піночетівська «конституція» хоч через дорогу навприсядки нагадувала щось таке «конституційне», «демократичне», тому зауважено, що «конституція» буде «проникнута духом гуманності і християнства».

Не зайвим буде нагадати, що переважна більшість духовенства Чілі не вважає Піночета християнином за всі його злодіяння; що ж до Піночетового «гуманізму», то тут можна ставити крапку без коментарів.

Тифозна воша теж ховалася за рубець невипраної сорочки...

Піночет сподівається протриматись при владі, ховаючись за примару «конституції», що набере «чинності» через вісім років.

Еге ж! — через вісім років, бо, за словами самого Піночета, нова конституція в Чілі буде прийнята аж... у 1986 році!

Так що час є! Але час, як свідчать факти, працює не на Піночета, не на його кліку, не на його кривавий режим.

Микола БІЛКУН.

СПРАВИ ГОСПОДАРСЬКІ

Магазини по продажу зброї у США пропонують холодну і вогнепальну зброю на всякий смак.
«Харперс», Нью-Йорк.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Купи сигарети, молоко, сік і пару легких кулетів!..

І СМІХ, І ГРІХ

ПРЕДМЕТ ПЕРШОЇ НЕОБХІДНОСТІ

В одному нью-йоркському тижневику нещодавно можна було прочитати таке: «Деякі переселенці, що прибувають у Техас, часто не мають грошей навіть на те, щоб купити собі револьвер».

ТУТ ПОХОВАНИЙ ГАМЛЕТ...

У датському місті Йоррінгу місцеві археологи-любители знайшли недавно могилу Гамлета. Тепер у Данії нараховується уже дванадцять могил, де поховано легендарного принца датського.

КУРІННЯ І ПАМ'ЯТЬ

«Чи впливає куріння на пам'ять!» — така була тема лекції у будинку народної освіти в Лондоні. Коли це питання поставили перед аудиторією, один із присутніх вигукнув із місця: «Анітрохи не впливає. Я добре пам'ятаю ще ті часи, коли сигарети коштували удвічі дешевше!»

РЕКЛАМА НА ВИСОТІ

У вітрині одного нью-йоркського універмагу можна побачити таке оголошення-рекламу: «Ці панчохи ціною в один долар роблять красивими навіть такі ноги, ціна яких не більше десяти центів».

Правду кажуть, роки — як вода. Здається, зовсім недавно, 30 вересня 1977 року, в моїй квартирі обладнали радіоточку (посвідчення абонента № 3550), і тоді ж я заплатила за неї наперед за три місяці. Та не встигла оглянутись, як напередодні Нового року із райвузла зв'язку прилетіла поштова листівка з грізним текстом, що я нібито — злісний боржник і повинна негайно заплатити за 10 місяців користування радіоточкою та ще й винести троячку пені.

Може, зв'язківці не впевнені, що встигнуть помітити, як пролетять десять місяців, тому попереджають мене авансом? Тоді чому саме за десять місяців? Могли б стягнути плату, скажімо, за 10 років. І пеню заодно. Це, все-таки, масштабніше.

Н. БІЛОУС.
м. Сосниця
Чернігівської області.

Кажуть, що телевизор відвертає людей від багатьох інших справ і захоплень. Подейкують, що навіть дехто із завзятих скаржників перестає скаржити писати, віддаючи перевагу «голубому екрану».

Але ми, власники телевизорів, обслуговувані Краснянським ретранслятором, ось уже сім років підряд майже не дивимось телевізійних програм, а пишемо скарги в усі інстанції. Може, думаєш, Перче, ми програмами не цікавимося? Помиляєшся. Саме тому і пишемо, що цікавимося, але дивитися їх не можемо. Замість цього спостерігаємо на наших екранах якесь нерозбірливе мигання. Буває, що зображення зовсім зникає, іншим разом — зникає звук.

Ні звуку не чуємо ми у відповідь на наші листи й від керівників Закарпатського радіотелевізійного цент-

ру. Говорять, правда, що хтось із них збирається незабаром виступити по обласному телебаченню і розповісти, коли нарешті налагодиться нормальна робота нашого ретранслятора. Але боїмося, що ми цієї передачі не побачимо. А як і побачимо, то не почуємо.

В. КОРНУТА,
інженер.

Селище Усть-Чорна
Тячівського району
на Закарпатті.

Уяви собі, що цього свого листа я надіслав би тобі накладною платою і заадресував його не в Київ, а змусив би тебе з'їздити за ним, скажімо, у Вінницю. Уявив? Ну, що б ти на це сказав? Напевне, подумав би, що я високопробний нахаба. І, мабуть, правильно подумав би. А от порадь, що нам у подібній ситуації робити?

Хмільницька меблева фабрика імені Куйбишева з якихось міркувань відвантажила нам 144 дитячі стільчики, яких ми не замовляли. Від Хмільника до нашої Калинівки — кілометрів сорок. Проте товар фабрика відправила залізничними контейнерами аж у Вінницю, на тамтешню станцію. Щоб вивільнити контейнери і не платити штрафів за простою, ми мусили хутенько їхати у Вінницю і забирати вантаж, затративши на цей непередбачений клопіт цілісний день.

Дехто, правда, радить нам радіти і мовчати, бо, мовляв, чого доброго, керівники фабрики наступного разу аж у Київ змусять нас мандрувати.

А. РОВИНСЬКИЙ,
працівник лісоскладу торговельно-ної бази Калинівської райспоживспілки.
Вінницька область.

— Хіба так стукають?! Ось так треба!..

ОЩАДЛИВИЙ БУБЛИК

— Хоч дірка нібито й дрібниця, — Хвалився Бублик Паляниці, — Але цій дірці завдяки Я виліз в передовики По заощадженню... муки!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Вибрали нагоду

Нарікали на невістку Свекор і свекруха, Що лінивою вдалася, Як осіння муха. Каже свекор: «Треба, жінко, Вибрати нагоду І почати суперечку, Кому йти по воду. Я гукатиму: «Палажко, Внеси води в хату!» А ти скажи: «Мені важко, Ти піди, Кіндрате!» Те почує наша краля — Вийде із світлиці, Заговорить в неї совість — Принесе водиці... Цілий ранок сперечались, Бігали по хаті... Глядь, невісточка з'явилась В шовковім халаті. Узялась руками в боки І сказала строго: — Вгамуйтеся, ненормальні, Не робіть дурного! Ваші гуки-перегуки Закінчаться боєм. Беріть краще відра в руки Та й ідіть обоє.

Борис ТРОФИМЧУК.

с. Здовбиця
Здолбунівського району
Ровенської області.

Вирашино перо НЕ В ГУСАКАХ

«Окремі з наших депутатів повернулися до своїх депутатських обов'язків спиною. Слід їм повернутись до своїх обов'язків на 360 градусів».

(З тексту виступу на зборах).
Надіслав В. П. МАЙБОРОДА.

«УМАНСЬКА РАЙОННА БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ ВІДМІННОЇ РОБОТИ».

(З вивіски).
Надіслав М. Т. КРИВОМАЗ.

«З магазину я виходила задоволена. Несла покупку і щирю посмішку, загорнену в целлофан. Це було дорожче. На думку прийшли чомусь слова з відомої пісні: «...Даже время отступает, если счастлив человек...». Що ж, це прекрасно: дарувати людям усмішку. Спасибі тобі, хороша людино!»
(З газети «Червона Долина» Івано-Франківської області від 2 липня 1977 року).

Надіслав В. КОРИТАК.

«ЗАЯВКА

Голові к-пу от вет.лнкаря
Прошу Вас на завтра виділити мені два здорових чоловіка для ректального исследования на стельность».

Надіслав В. Ф. ОСАДЧИЙ.

«На нараду в район послати зоотехніка, дві доярки й одну автомашину».

(З розпорядження правління колгоспу).

«Гарнітур до других страв».

(З меню в їдальні).

Надіслала А. Т. МАЙОРЕНКО.

«Летять з усіх кінців країни до нього листи від колишніх учнів з подякою за двері, відкриті для них».

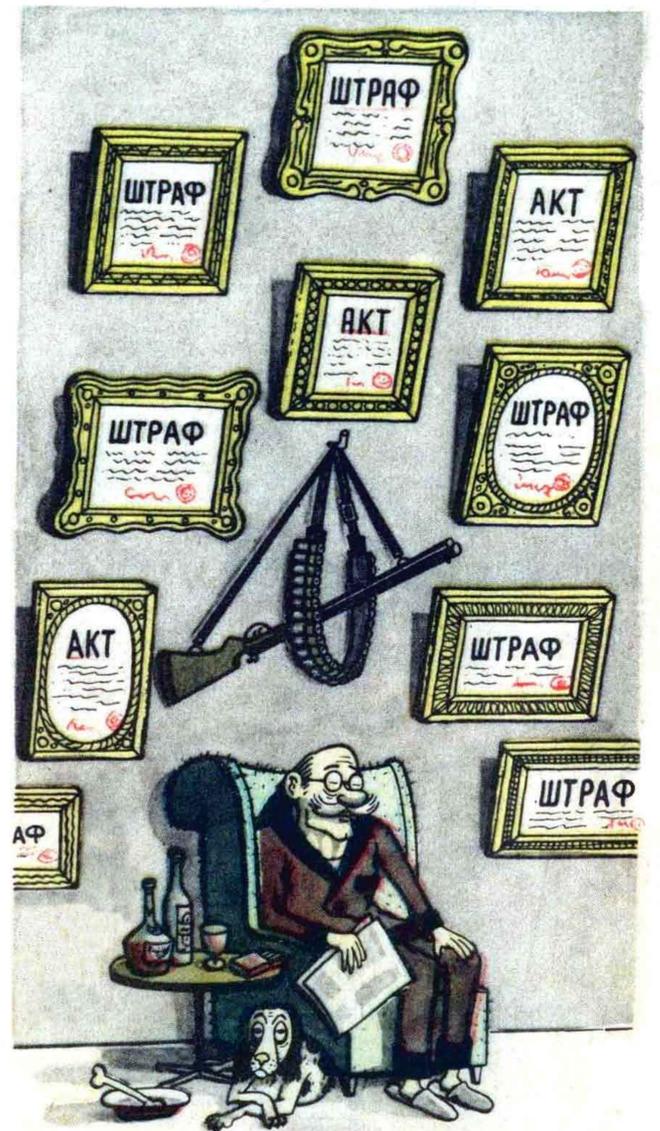
(З листа).

Надіслала А. ЗАВГОРОДНЯ.

Фото Б. АКСЕЛЬРОДА.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Браконьєр на пенсії.

НЕ ТІ ПОРЯДКИ

Санаторій вкрай розсердив Гната:
— Що, скажіть, у них тут за порядки?!
Я приїхав, щоб відпочивати,
А вони: «Вставай, роби зарядку!»

ОБГРУНТОВАНІ ВАГАННЯ

— Ти що ж, виходиш заміж, Раю? —
Питають подругу дівчата.
— Та ще вагаюсь, бо не знаю,
Яка у милого зарплата.

ПАВУК І МУХА

Павук у затишку сидів —
І раптом жирну Муху вздрів.
— Заходь до мене, мила Мушко,
Я щось шепну тобі на вушко.
Оглянем вдвох мою хатину...
І Муха — шасть у павутину.

ПРИСУД

— Що за тварина? Ну й дурна, —
Сказав Осел про Барана.

Василь КРАВЧУК.

ЙОГО ФІЛОСОФІЯ

Безгосподарності терпіть не може
І не щадить ні рук, ні спину...
Він певний, що добро загальне можна
Лиш зберегти за власним тином.

М. АНДРІЄНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що у колгоспі імені Димитрова (Полтавщина) на тваринницькій фермі панує безладдя, облік занедбано, — писалося у листі колгоспників до Перця.
Голова Пирятинського районного комітету народного контролю тов. А. М. Попович повідомив редакції, що листа було перевірено на місці і факти, наведені в ньому, підтвердились.

Матеріали перевірки розглянуто на засіданні районного комітету народного контролю. За порушення правил бухгалтерського і складського обліку, недостатній контроль за роботою спеціалістів головному бухгалтеру Турбі Н. П. оголошено сувору догану, а голові колгоспу Нестеренку М. Н. — догану.

★ Батьки учнів з села Соколівки (Київщина) у своєму листі до редакції поскаржилися на те, що їхніх дітей не підвозять до школи у село Лосятин.

Як повідомив заступник голови виконкому Васильківської райради тов. Б. О. Годун, таке становище дійсно мало місце.

Для організованого підвозу учнів Соколівська сільська Рада та правління місцевого колгоспу «Україна» прийняли рішення спеціально обладнати дві автомашини.

Нині усіх учнів Соколівки регулярно підвозить до школи у село

Лосятин колгоспними автомашинами.

★ Мешканці селища Покотилівки (Харківщина) написали редакції про те, що їхній будинок по вулиці Жданова, 10 вже давно розпочали ремонтувати, але ремонт цьому і кінця не видно.
Заступник голови виконкому Харківської райради тов. В. Ф. Бандура повідомив редакції, що факти підтвердились. Нині ремонт будинку завершено.

★ У своєму листі до Перця молоді села Вищі Луб'янки (Тернопільщина) висловили своє невдоволення тим, що їхній сільський клуб має непривабливий вигляд, давно вже потребує ремонту, а місцевим керівникам все це байдуже.

Після втручання в цю справу Перця голова Збаразького райвиконкому тов. О. С. Слізовський сповістив, що в клубі проводиться необхідний ремонт, який найближчим часом буде завершено.

★ Під час бурі на хуторі Яровому (Миколаївська сільрада Одеської області) було пошкоджено електролінію. Минуло кілька місяців, а її ніхто не ремонтував. Про це йшлося в одному з листів до Перця.

Голова виконкому Ширяївської райради тов. Н. А. Кривцов повідомив редакції, що електролінію відремонтовано і електроенергія на хутір Яровий подається безперебійно.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

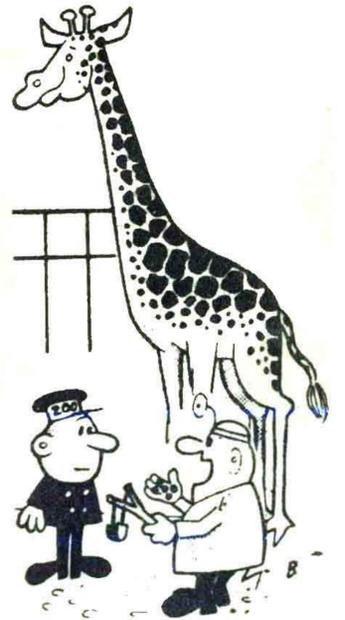
— А я тобі доведу, що я
більш хворий, ніж ти.

— Ану, не роби халтури, ти не на підприємстві!..

Без слів.

— Давайте їй по дві
таблетки щодня.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 5 (1023)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. II. 1978 р. Підписано до друку 22. II. 1978 р. БФ 12898. Папір 70×108½,
Фіз.-друк. арк. 2. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 0662. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р.

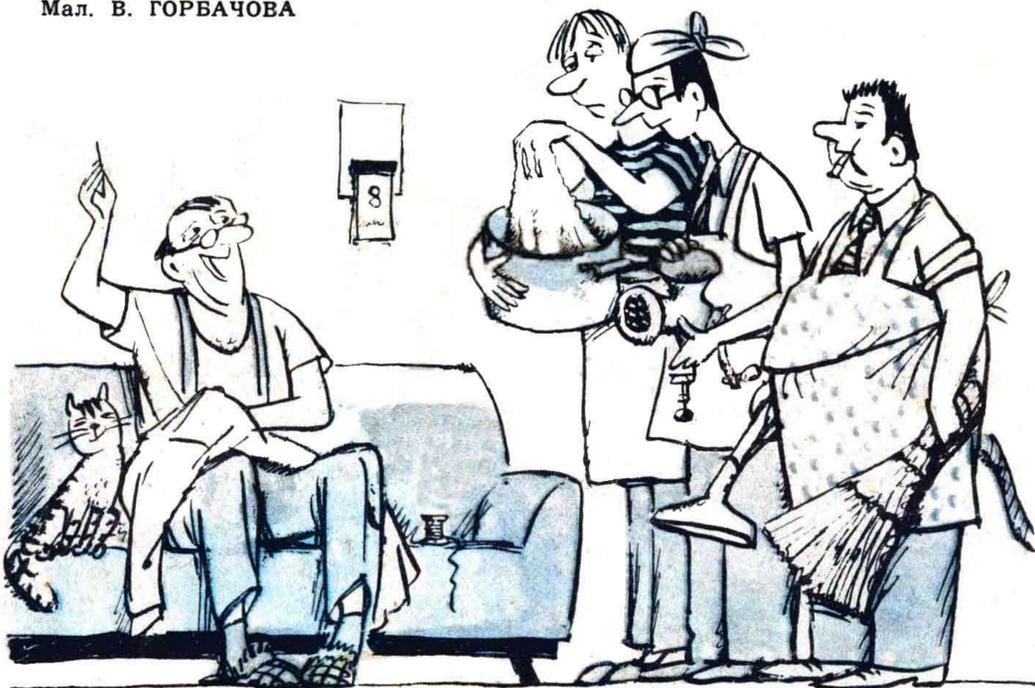
Рукописи не повертаються.

Передруковувачи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал С. ХОБОТ, обработал А. ЛЕБЕДЕВ для сообщества: **PEREC-UA**

Мал. В. ГОРБАЧОВА

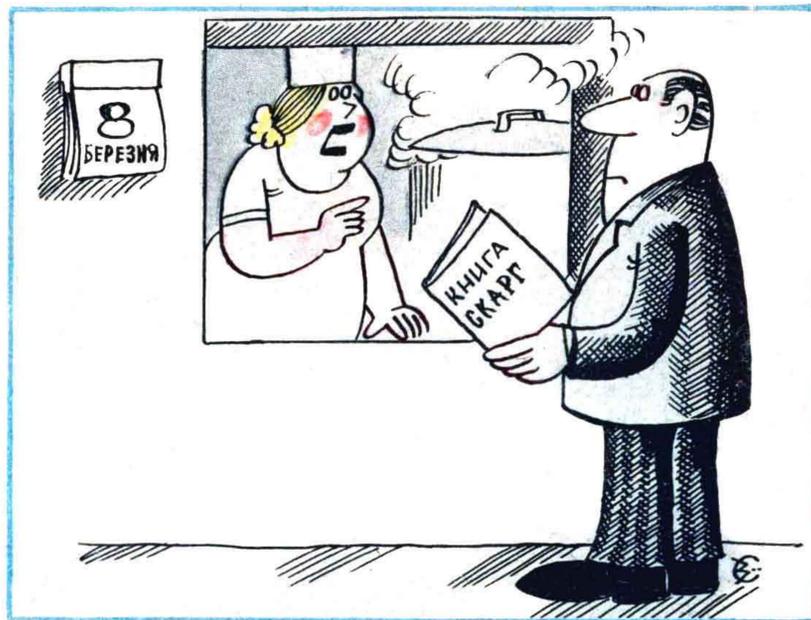
Старий холостяк: — Не уявляю собі, хлопці, що б ви робили сьогодні без моїх порад.

Мал. П. КОГАНА

— А це від мене букет на свято...

Мал. В. СПЕЛЬНИКОВА

— Невже у вас сьогодні рука підніметься скаргу писати?

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

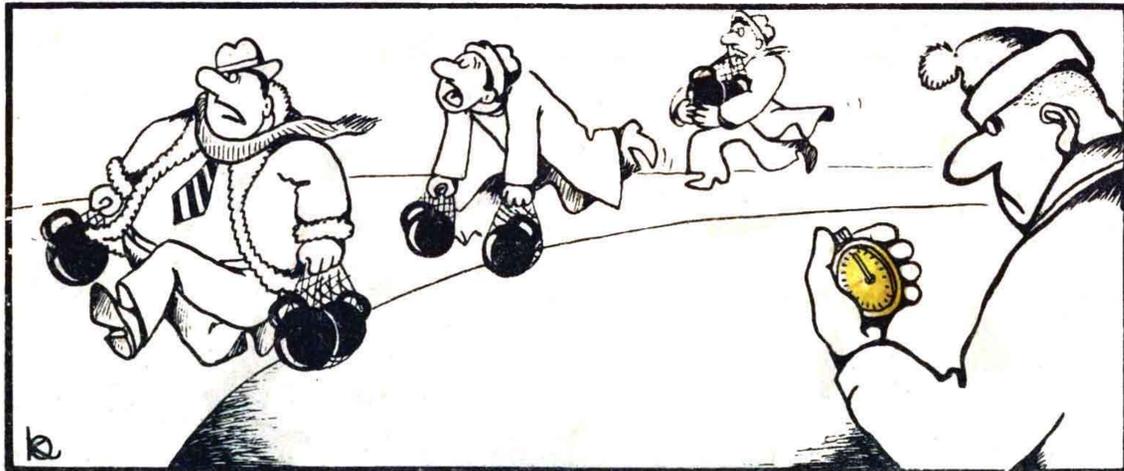
— Ну ось і моє свято настало!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Розкажіть, будь ласка, як зварити борщ?

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Тренування перед 8 березня.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.